

КРАЛСКА СТРАСТ

ДЖЕНИВА ЛИЙ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК ГЕРГАНА ДЕЧЕВА

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Command Me*

© 2014 by Geneva Lee

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2133-8

На момичетата, които копнеят за нова приказка



– Само една среща? – умоляваше тя. – С брат ми?

– Не мисля, че е мой тип.

Не исках да нараня чувствата ѝ. Не беше нейна вина, че брат ѝ е толкова смотан.

– Знам, че ще те отегчи до смърт, но искам да се уверя, че ще има кой да се грижи за теб.

– Мога и сама да се грижа за себе си.

Бел силно се съмняваше в това и можех да го видя на лицето ѝ. А и през последната година не ѝ бях дала никакво основание да повярва на подобно твърдение. Но въпреки загрижеността ѝ нямаше да се огъна по въпроса за брат ѝ и излизане на срещи. Адвокат или не, във Върховния съд или не – не исках.

За щастие, появяването на годеника ѝ ме спаси навреме от допълнителни молби и сърдене.

– Ето го и Филип – каза Бел, скочи от стола и започна да приглежда полата си. После се обърна към мен да получи одобрението ми.

– Изглеждаш фантастично. Както винаги. – Не се налагаше да лъжа. Колкото и да беше пила, колкото и часове да бе стояла на крак, Бел винаги изглеждаше изгладена, свежа, като от кутийка. Безупречна. – Поздрави Пип от мен.

Бел ми се изплези и забърза към него. Филип се държеше прекалено сериозно за вкуса ми и аз не криех това от Бел. Мразеше да го наричат Пип и именно затова обожавах да се обръщам към него с този прякор. Не че не го харесвах. Всичко му беше окей – стандартна, класическа, бих казала, хубост, остри изсечени черти и коса с цвят на жълт прах. Висок, с перфектни обноски и начин на изразяване. И не вредеше, че имаше титла и ужасно много пари. Точно това искаше Бел от един мъж: финансова и генетична сигурност. Не можех да я виня. И двете се бяхме чувствали изгубени в живота си, така че разбирах потребността ѝ от сигурност. Исках само да уважи желанието ми моето сигурно място да не е заето от мъж като нейния или като брат ѝ. И в този ред на мисли – от когото и да е от предишните ни колеги и приятели, които със сигурност щях да виждам и през следващата година по един

или друг повод.

Гледах как Филип хваща ръката ѝ и я придърпва към себе си. Лицето ѝ веднага грейна и от устните ми се изплъзна въздишка. Изглеждаха перфектно. Като оживяла приказка. Може би не бях права за мотивите им да са заедно. Може би в крайна сметка той беше повече от мека писта за кацане.



Има места, където влизаш и веднага се чувстваш като у дома си. Сякаш цял живот това място е чакало само да се появиш. За мен повечето такива места бяха библиотеки, кафенета, тихи кътчета на усамотени плажове, под сенчести дървета. Никога не се бях чувствала съвсем у дома си в нито една от къщите на родителите ми, които бяха купувани и сменяни една след друга в тийнейджърските ми години. Всички бяха прекалено големи, прекалено студени. Имах усещането, че съм в музей, а мразех да се чувствам като един от експонатите.

Но в мига, в който влязох в апартамента на лелята на Бел, знаех, че тук ще съм щастлива. Повече от щастлива: на сигурно място.

– Какво ще кажеш? – попита Бел, докато въртеше годежния пръстен около пръста си.

Не бях сигурна дали ще мога да намеря правилните думи, а и една частичка от мен не искаше да признае, че бях сбъркала по въпроса за наемането на апартамент от леля ѝ. Но се обърнах и показах глуповатата си широка усмивка.

– Кога можем да се нанесем?

Леля Джейн мина край нас като вихрушка от туники и шарени шалове, за да отвори прозореца.

– Така е по-добре. Не мога да понасям застоен въздух в помещението. – Пое дълбоко дъх и сладко въздъхна в нахлуващия бриз. – Стои празен, а това не е добре за духа на един дом. Ето ключовете, ваш е. Когато искате, настанявайте се.

Поех без колебание връзката от протегнатата ѝ ръка. С цел да

се справя със стреса покрай завършването, бях направила списък с неща, за които да започна да се притеснявам веднага след последните изпити. Намирането на апартамент беше една от точките, които ме държаха будна и притеснена по цяла нощ. Сега имам усещането, че парчетата от моя живот, от *истинския* ми живот, започват да се наместват. И лесно бих могла да покрия наема след сватбата и изнасянето на Бел, при положение че лелята беше така мила да ни предостави семейна отстъпка. Нямахме да се налага дори да бъркам във фонда си.

– Би било прекрасно тази къща да усети малко младежка кръв – продължи Джейн. – Последният наемател беше музикант. Опасявам се, че беше започнал да оглушава.

– Леля има слабост към музикантите – информира ме Бел и ми смигна.

– Те са изключително добри любовници – потвърди леля ѝ и се обърна към мен. Изражението ѝ беше напълно сериозно, сякаш обсъждахме някаква бизнес тема или какво да направим, ако ни се повреди тоалетната и започне да прелива. – Не ми казвай, че не си спала с музикант.

Едва не се задавих в опита да преглътна смеха си и поклатих глава. По гримасата на леля Джейн бе видно, че съм пропуснала много. Тя се обърна с надежда към Бел, която също поклати глава. Раменете на дребната жена се свлякоха отчаяно.

– И сега се омъжваш... Е, винаги можеш да имаш извънбрачна афера. Музикантите са идеални за такава връзка.

Според мен глътката чист въздух в този задушен апартамент беше леля Джейн. Следвах я от стая в стая, а тя старателно ми обясняваше всички подробности, свързани с новия ми дом. Около нея не се носеше онова усещане, че си в присъствието на жена от старата аристокрация и старите пари, макар че щом тази къща беше нейна, нямаше начин да не е една от тях. Сивата ѝ коса беше къса и разрошена в пънкърски стил, но пасваше съвсем добре на нисичката ѝ фигура и малкото лице. Имаше аристократичен произход, но беше много земна и някак екзотична. По нищо не приличаше на онези задръстени надути жени, които бях срещала по

университетските събирания и тържества. Знаех, че ще я обикна, а предчувствието ми никога не ме подвеждаше.

Апартаментът беше перфектен. Наскоро го беше модернизираща с нови уреди от неръждаема стомана и беше монтирала джакузи. Стените бяха комбинация от оголена тухла, много грижливо поддържана гипсова мазилка и деликатно обработено дърво за вратите и прозорците. Паркетът от дъб беше пренареден и лакиран. Единственото нещо, което липсваше, беше камината, но едва ли щеше да ми трябва през следващите няколко летни месеца. Когато купехме мебелите, щях да мога да задраскам повечето от точките в списъка със задачи. Можеше дори да ми останат няколко дни да разгледам Лондон, преди да започна работа.

– Имаш ли предпочитания за стаята? – попита Бел, докато правехме последна обиколка из къщата.

– Която и да е, няма проблем.

– Лъжкия! – Тя уви ръка под лакътя ми и ме завлече към по-малката, но по-уютна стая. – Знам, че искаш тази.

Задъвках устната си. Страхувах се, че ще я ядосам, ако не призная, че е права. С еркерния си прозорец стаята беше точно по моя вкус.

– Хубава е – казах бавно.

– Твоя е. Другата има врата към тоалетната, което означава, че ще мога да влизам преди теб.

– Много си хитра – засмях се, но не на плана ѝ, а защото самата мисъл тя да стане преди мен, беше смешна и абсурдна.

Основната задача на Бел през следващите дванадесет месеца щеше да бъде да финализира всеки детайл от сватбата. Ако съществуваше кариера, която да ѝ позволява да мести работното си време както си иска, щеше да я намери.

– Отивам да благодаря на леля Джейн.

И тя изчезна, и ме остави сама в стаята.

Вече виждах къде ще си сложа леглото, рафтовете за книги. Може би щях да успея да пхна малка пейка или фотьойл до издадения навън прозорец с гледка към оживената улица три етажа по-надолу. Всичко си идваше на мястото благодарение на малко

късмет и внимателното планиране през изминалата година.

Но дълбоко в себе си се питах кога всичко ще се промени. Загледах се през прозореца и забелязах как пролетното небе посивява, облаците висяха ниско над града. Идваше буря.